

Pròleg

Perran, juny del 2012

Estava ballant amb algú.

Tenia un aspecte diferent. S'havia recollit els cabells castanys, que normalment li queien damunt dels muscles però que ara a penes li arribaven a la barbeta. Les perles que ornaven el vestit verd es balancejaven al mateix ritme que el seu cos. Quan ell la va veure, li va somriure.

Es va apartar els cabells de davant dels ulls i es va obrir pas entre la multitud, sense gens de por de ser refusat per ella.

–Vols ballar amb mi? –li va preguntar.

–Em pensava que no m'ho preguntaries mai? –va somriure.

Ella li va posar tendrament una mà a la cintura i l'altra al muscle. Estaven molt junts, però els cossos no es tocaven o, almenys, no estaven tan junts com Amy i Matt, que ballaven abraçats, amb el cossos units, soldats pam a pam. Connor la va atraure amb tendresa, fins que ella es va animar a deixar caure el cap damunt del seu muscle. Ell va aspirar l'aroma de pomes verdes dels seus cabells. L'escalfor de la seua pell. Era una aroma llunyana de

sabó o, potser, de perfum. Els envoltava la música, els llums intermitents, la gent que ballava i reia i cridava per a fer-se sentir per damunt la música. Però ell només notava l'alé càlid al coll, els batecs del seu cor, la mà que es movia dolçament per la cintura d'ella, fins que es va atrevir a tocar-li el cul.

–Connor? –li va dir ella, en veu baixa.

Ell va abaixar la mirada, acostà lentament els llavis al coll de la jove i va començar a besar-la, amb besos tendres i suaus.

–Què fas? –li tornà a preguntar.

–Una cosa que hauria d'haver fet fa molt de temps.

Va continuar besant-la a poc a poc, pujant des del coll cap als llavis. Per fi començava a fer realitat un somni acariciat durant els últims dos anys. Per fi havia reunit el valor suficient per a besar aquella xica que estimava des de sempre, per a dir-li com la volia i declarar-li el seu amor.

–Para! –va cridar, per damunt de la música.

Ell s'hi va quedar quiet. Les coses no anaven com ell havia imaginat tantes vegades, com havia somiat una i mil voltes. Va observar, de reüll, que algunes de les parelles que ballaven al seu voltant s'havia parat i els miraven, com si esperaren alguna reacció.

–Què passa? –li preguntà.

–Connor, tu ets el meu millor amic. No m'esperava això de tu.

–Però jo em pensava que... –va intentar justificar-se.

–I jo em pensava que ho comprenies...

Havia de parlar fort, per fer-se sentir per damunt la música, però a ell li va fer la sensació que estava cridant perquè la sentira tot el món. Va notar que dues llàgrimes li volien eixir dels ulls. No va voler quedar-se dret allà enmig i posar-se a plorar davant de tota aquella gent.

La va apartar del seu costat i es va dirigir cap a l'eixida. Hauria volgut anar-se'n, però el senyor Chinn, el professor de ciències, s'interposava en el seu camí i ara no li abellia gens que li preguntara si estava bé. De manera que va canviar de direcció.

Capítol 1

Perran, març del 2012

Megan arribava tard. La campana que avisava que només faltaven cinc minuts acabava de tocar i tots se n'havien anat a l'assemblea. Jo l'esperava davant la porta principal.

Era un matí fred de març, però el cel blau estava ras. Dos ocells volaven en cercles allà dalt, com si foren dues mans que donaren corda a un rellotge. Quan jo albirava la llunyania, buscant l'abric roig de Megan, el vaig veure per primera vegada. Semblava emergir de la claror llunyana, un jove alt, amb els cabells clars i llargs, que semblaven de plata davall del pàl·lid sol hivernal. Mentre es dirigia cap a la porta de l'escola, es va abaixar la cremallera de la jaqueta de pell i deixà al descobert la jaqueta de l'escola i la camisa blanca; després es va ajustar la corbata al coll, a poc a poc, amb desgana, com si volguera retardar tant com fóra possible aquella incomoditat.

Va mirar fugisserament cap on jo era, abans d'entrar a l'edifici principal. Li degué costar uns trenta segons fer aquell recorregut des de la porta principal fins a l'interior de l'edifici. Molt menys temps que jo vaig

necessitar per a imaginar com devia ser: meravellós, distant, inassolible.

A l'hora de dinar, em va fer l'efecte que tota la població femenina de l'últim curs parlava del jove nou. En el breu camí des del despatx de l'orientadora a la cafeteria, vaig sentir nombrosos fragments de converses.

–És canadenc...

–És sud-africà.

–Diuen que és molt bo jugant a futbol, tant que el senyor Tucker vol posar-lo de seguida en l'equip.

–Porta un tatuatge.

–Diuen que viu amb una rossa que està boníssima.

–Condueix un cotxe esportiu de color metal·litzat.

–Chloe Mason vol quedar amb ell algun dia.

La reunió inicial s'havia allargat massa i quan vaig arribar a la cafeteria, ja no hi havia quasi ningú, encara que hi havia una cua no gaire llarga al costat del taulell. Hi vaig esperar, impacient, sense deixar d'evocar la reunió que acabàvem de tindre.

L'oficina de la senyora Mingle estava amagada allà dalt, a l'edifici on hi havia les oficines i l'administració. Era una dona de mitjana edat, que portava unes ulleres extravagants i duia els cabells arrissats tintats de roig.

–Eden, no? –va comentar, entusiasmada, així que les dues vam seure a les nostres butaques, davant d'una safata

plena de bescuits de xocolate, amb dues tasses de te que es mantienien en equilibri entre nosaltres, damunt d'un escambell—. Conta'm on et veus en el futur...

La veritat és que jo no havia pensat gaire en el meu futur i, menys encara, en el futur a llarg termini. A tot estirar, havia pensat d'aprovar els exàmens a l'estiu i de matricular-me a la facultat local en arribar la tardor. Estudiaria amb ganes durant la setmana i, dissabtes de nit, aniria a les festes. Però no a les festes que li agraden a Amy, les festes que consisteixen a beure sidra barata en gots de plàstic i a perdre's en els racons més foscos amb els xics de l'escola, sinó a festes de veritat, on la gent beu vi en gots de vidre i parla de llibres i de política mentre intenta arreglar el món.

—Imagina't com una anciana de noranta anys —va dir la senyora Mingle, mentre mullava un bescuit de xocolate en la tassa de te; el va mullar durant tant de temps que jo em pensava que es partiria— que recorda la seua vida... Quina història t'agradaria poder contar?

Vaig intentar imaginar-me a mi mateixa com una velleja, amb els cabells blancs i arrugada, amb una llarga vida al darrere. I de sobte vaig endevinar què volia. No era una imatge amb detalls, sinó una allau d'imatges. Volia que la meua vida fóra com un dels meus llibres preferits: una novel·la llarga, grossa, amb cada pàgina plena de paraules escrites amb una lletra molt menudeta, perquè l'única manera de posar tanta vida en aquell llibre seria escriure'l amb una lletra molt menuda. Volia ser valenta, assumir riscos, fer coses diferents, enamorar-me. Els per-

sonatges haurien de ser originals, els paisatges, exòtics. Volia que la meua vida fóra una aventura meravellosa.

El problema era que no coneixia cap persona original, que mai no havia visitat cap paisatge exòtic i que em faltava molt de valor. Asseguda al despatx de la senyora Mingle, vaig veure més clar que l'aigua que si no començava de seguida a pensar en el meu futur, la història de la meua vida només seria un llibre quasi buit, amb pàgines i pàgines en blanc, interrompudes de tant en tant per una llista de compra o per una nota per a l'home que vindria a netejar els vidres de les finestres.

–Què és això? –va dir una veu masculina, suau, a la meua esquena. Vaig despertar del meu somni i el vaig mirar. Era el xic nou i em preguntava per un dels plats del menú.

–Jo tampoc ho tinc gens clar –li vaig respondre, amb una carassa–. Suppose que deu ser curri...

–I què em dius d'això? –em va preguntar, assenyalant la pizza–. Això redó amb les coses roges?

Em resultava difícil localitzar el seu accent. Era d'algun lloc entre Amèrica i Austràlia.

–Vols dir la pizza?

Va fer que sí amb el cap i em preguntà què portava.

El menjar de la cafeteria era, sovint, una barreja horrible d'ingredients difícils d'identificar. Però la pizza era ben fàcil de reconèixer i quasi sempre era una opció segura. Jo em vaig girar a mirar-lo, buscant un senyal que

em confirmara que es tractava d'una broma o d'una cosa per l'estil, com ara un somriure o un gest de complicitat. Però ell mirava els trossos de pizza amb molt d'interés, amb el front arrugat entre unes celles incrèdules.

–Només és una pizza normal, amb tomaca i formatge...

De veritat no sabia que es tractava d'una pizza?

–Ah, sí! –va dir, somrient de sobte–. Ja ho sabia.

Jo vaig agafar una creïlla feta al forn, dacsca i una poma. Ell va agafar exactament les mateixes coses.

–Açò fa més bona cara –va dir, aixecant un muscle.

Vaig pagar el menjar i em vaig dirigir cap a la taula on seien Megan i Connor. Érem un grup estrany. No formàvem part de cap de les tribus principals de Perran, com ara els que feien surf o els que practicaven el patinatge, ni de les xiques del club dels ponis, ni dels músics, encara que, en realitat, ens podíem acostar a la perifèria de qualsevol d'aquells grups de tant en tant. Megan tenia molt bona veu i mantenia bones relacions amb els músics. Connor estava aprenent a fer surf, encara que no pertanyia a la tribu dels que ja en feien, i freqüentava el club d'astronomia, cada divendres després de les classes, sense que això l'obligara a convertir-se en un dels seus membres. Jo, per la meua banda, formava part de l'equip de camp a través, però evitava qualsevol altre esport. Connor i Megan seien amb un veí de Connor, Matt, i amb la seua amiga, Amy.

Matt estava bé. Tocava la guitarra i era molt tranquil. Amy era la reina dels drames, sempre estava actuant, sempre estava reinventant-se i sempre volia ser el centre d'atenció. El seu últim aspecte, segons les seues pròpies

paraules, era de vampira elegant. S'havia tintat els cabells d'un color tan negre que donava a la seua pell, naturalment pàl·lida, una tonalitat verdosa. Un canvi radical de la personalitat anterior, quan anava tintada de ros platinat i tractava d'imitar l'accent del sud de Califòrnia.

–Estava pensant que una festa a la platja seria ideal, no creieu? –deia Amy, mentre jo buscava una cadira.

Megan em va mirar i va fer girar els ulls, en un gest de complicitat. Ja feia setmanes que Amy preparava la festa del seu setzé aniversari. A Megan no li agraden gens les festes a la platja, però jo ja m'imaginava la foguera resplendent enmig de la nit, el cel ple d'estrelles i, amb una miqueta de sort, la lluna.

–Amy, això serà a la primavera de març. Com hem de fer una festa a la platja a la primavera de març? –va preguntar Connor–. Estarem encara en ple hivern.

–En realitat, ja estarem pràcticament en primavera –va respondre ella–. I de qualsevol manera, no es tracta d'anar amb biquini ni res d'això. Que no has estat mai en una festa a la platja, fora de l'estiu?

–No –va protestar Connor–. Per què hauríem de fer una festa a la platja?

–Perquè els pares no van a les festes a la platja. Puc fer una festa a casa, amb el pare i la mare a l'habitació del costat... Segur que estarien encantats de servir-nos pizza i refrescos... Però també podem fer una festa a la platja, sense pares i amb llibertat per a beure qualsevol cosa.

–Ho comprenc –va dir Connor–. Però ens congelarem.

–Encendrem un bon foc –va dir Amy–. Serà una festa fantàstica.

Jo vaig intentar concentrar-me en la creïlla. De reüll, vaig veure com el xic nou seia, sol, en una taula que hi havia en un racó. Tres alumnes del curs anterior al nostre, que seien a la taula del costat, somreien, li feien gestos, s’arreglaven els cabells i augmentaren considerablement el volum de la conversa. Alguna cosa em feia creure que no tindria cap problema per a adaptar-se, fins i tot en un moment tan avançat del curs.

–Tu què n’opines, Eden? –em va preguntar Amy.

–Com? –no sabia de què parlava–. Em pareix molt bé.

Amy ho va notar i mirà cap al mateix lloc on mirava jo. Després em va fer un gest que volia ser de complicitat.

–Avaluant el xic nou? –preguntà.

–Tu també! –va protestar Connor, fent-me una carassa–. És l’home dels teus somnis? Et fa anar el cor més de pressa?

–Oblida’m, Connor! –li vaig dir i també li vaig fer una carassa–. Estàs gelós!

I vaig continuar mastegant la poma, molesta perquè m’havien descobert.

–És intel·ligent –va dir Amy–. Estava en la meua classe de ciències, aquest matí.

–No tant, eh? –va dir Matt–. Jo també he tingut classe d’història amb ell i ni tan sols havia sentit a parlar de Hitler... Per l’amor de Déu, qui no ha sentit parlar de Hitler?

–Ni de la pizza –vaig murmurar jo, en veu baixa, però ningú no em va sentir.

–De qualsevol manera, no m’interessa gens la seua ment –va somriure Megan amb picardia.

–No ho comprenc –va dir Connor, movent el cap en sentit negatiu–. Què té ell que no tinga jo?

–Músculs –va començar Megan–. I uns pòmuls molt marcats. I...

Connor tornà a fer mala cara, però Megan el va ignorar i continuà:

–I uns cabells preciosos.

–Supose que vols fer broma –va dir Connor–. Però si porta els pèls enredats en totes les direccions... Tampoc sap pentinar-se?

–Mira qui parla: l’home que no ha vist mai una pinta –vaig dir jo, acariciant els cabells desfets de Connor.

–Deuen ser els cabells que són moda ara mateix, al seu poble d’Amèrica, o d’allà on vinga –va dir Megan.

–No crec que siga americà –va comentar Amy–. Em pareix més australià...

–Definitivament no és australià –va opinar Megan–, no té l’accent característic d’allà. Deu ser del Canadà, o de Hawaii.

–O de Sud-àfrica –va opinar Amy–. L’accent sud-africà és semblant a l’australià.

–Per què no li ho pregunteu i en pau? –va dir Connor, amb una veu un pèl irritada–. Ve cap ací. Segur que ell pot desvelar-vos el misteri.

En efecte, el jove havia acabat de dinar i havia de passar vora la nostra taula. Jo em vaig concentrar en la poma, amb l’esperança que Connor no diguera cap impertinència.

Connor es va incorporar, just quan el xic passava pel costat de la taula.

–Perdona –li va dir, barrant-li el pas–. Volia preguntar-te si ens ajudaries a resoldre una discussió.

–Si puc –va somriure ell, càlid i amable.

–Les xiques estaven intentant descobrir d'on és el teu accent. Dubten entre Austràlia, Canadà, Hawaii o Sud-àfrica...

El xic tornà a somriure.

–Quasi –va dir–. Amèrica.

–Amèrica, ja ho teniu clar. Moltes gràcies per haver-nos ajudat.

El jove va aixecar una cella.

–De res.

La campana que ens cridava per a la cinquena classe em va fer sospirar: dues hores d'Art amb la senyora Link.

–Quina classe tens ara –va preguntar Connor al xic nou–. Jo et diré on hi ha l'aula.

El xic nou portava un plànol de l'escola a la mà i es notava que, aquell matí, ja l'havia plegat i desplegat unes quantes vegades.

–Art amb la senyora Link.

–Eden també té art amb la senyora Link –va dir Megan, i em va somriure.

Jo vaig arronsar les espatles. Per què Megan havia de ser tan impertinent? Em vaig engolir el mos de poma que mastegava i vaig agafar la safata.

–Pots vindre amb mi.

–Eden. És un nom molt bonic –va comentar ell, mentre caminàvem cap a l’edifici Godrevy–. És freqüent a Anglaterra?

–No. No conec ningú amb el mateix nom.

–I això?

No vaig contestar. No hauria sabut què dir-li. El vaig mirar de reüll i vaig comprovar que ell també em mirava, amb un somriure divertit als llavis. La calor que vaig notar em va fer comprendre que m’havia fet roja. Tinc els cabells de color roig fosc i una pell molt pàl·lida que s’encén massa sovint, des del coll fins al front.

–Com és que has vingut a Cornualla? –li vaig preguntar, per dir alguna cosa, mentre obria la porta.

–Per faena –va dubtar–. Per la faena de mon pare.

–No deu ser fàcil adaptar-se a una escola nova quan ja ha passat més de mig curs, amb els exàmens i tota la pesca...

–No és gens difícil. Tots sou molt amables amb mi.

La senyora Link ja ens esperava dins l’aula, saludant-nos i mirant-nos de dalt a baix. Com sempre, portava un caftà que li accentuava els malucs, enormes, i feia una olor semblant a l’avellana, perquè sempre estava bevent café.

–Tu deus ser Ryan Westland –va dir, mentre li estrenyia la mà amb cordialitat i vigor–. I ara, on et posarem? Eden no té company, de manera que pots seure amb ella.

Jo vaig seure al lloc de sempre i vaig observar al meu voltant, mentre Ryan seia al costat. Vaig sentir clarament el soroll de les cadires i els sospirs de les xiques que es movien per a veure’l més bé.

–De manera que véns d’Amèrica? –li vaig dir, al cap d’un moment.

–Sí.

–La parella de ma tia també és un home americà, però té un accent molt diferent del teu.

–És un país molt gran.

–I tu, de quina part ets?

–Fas moltes preguntes, no creus?

El vaig entendre a la primera, de manera que vaig traure el quadern de dibuix i el vaig obrir per l’última pàgina on havia treballat. Mans, peus i ulls. Tot francament mal dibuixat. Vaig tancar el quadern de seguida, perquè no volia que Ryan descobrís els meus dibuixos.

–Sóc de Nou Hampshire –va dir Ryan, en veu baixa i somrient–. D’un poblet menut, enmig del camp.

–Obriu els quaderns –ens va interrompre la senyora Link, que li’n va donar un, de nou, a Ryan–. Avui dibuixarem retrats. La cara i la part superior del tors.

Vaig notar un nuc a la boca de l’estómac. Era horrible. Hauria de dibuixar la cara de Ryan i jo dibuixava molt malament, sobretot els retrats. La senyora Link va triar un dels xics que seien a les primeres taules perquè li fera de model i ens va explicar com havíem d’afrontar el treball.

–Teniu trenta minuts –ens va dir.

–Vols dibuixar tu primer o t’estimes més fer tu primer de model? –em va preguntar Ryan.

Les dues opcions em pareixien malament. Però vaig pensar que si ell em dibuixava primer, jo no li hauria d’ensenyar el meu dibuix.

–Primer faré de model.

No sabia on mirar: mirava per la finestra, mirava els dibuixos de les parets i, finalment, vaig mirar la porta.

–Podries estar-te quieta un instant? Em preguntà Ryan.

–Perdona. És que no em puc estar quieta.

–Potser si et concentres a mirar alguna cosa en concret...

Vaig observar l'aula, amb la intenció de trobar alguna cosa interessant.

–On creus que podria mirar?

–Simplement, mira'm a mi.

Ell degué notar una mirada d'horror als meus ulls. Em resultava impossible mirar-lo directament als ulls sense tornar-me roja.

–O pots mirar per la finestra, si vols.

Em vaig decidir per la finestra, encara que no hi havia gran cosa a mirar: només una palmera que es balancejava al vent i una paret de rajola. La senyora Link va posar una música lenta, amb la intenció de crear un clima tranquil a l'aula. Un piano i una trompeta. Vaig intentar imaginar que estava en un altre lloc. Vaig pensar en la festa a la platja que estava organitzant Amy. Vaig pensar en ma tia Miranda i el seu amic, Travis, de qui estava perdudament enamorada. I després vaig pensar en aquell xic tan ben plantat que tenia davant i que s'esforçava a dibuixar la meua imatge. De seguida vaig notar com la sang em pujava a les galtes.

–Per què no et lleves el jersei? –va dir Ryan al cap d'uns minuts.

–Perdona?

–Tens la cara encesa... Et trobes bé?

–Estic bé –li vaig dir–. Només tinc una miqueta de calor.

El fet que em mirara amb més interès no va millorar la situació.

–Si tens calor, lleva't el jersei.

–I això no t'obligarà a rectificar el dibuix?

–No –va moure el cap–, encara estic dibuixant-te la cara.

A poc a poc, em vaig llevar el jersei per damunt del cap, amb tota la precaució del món, per evitar que la camisa se'n pujara també. Vaig descordar el primer botó de la camisa i vaig afluir el nuc de la corbata, encara que sabia perfectament que aquella maniobra no canviaria gens ni miqueta els meus colors de cara.

–Em note la cara roja –vaig dir.

Ryan va deixar de mirar-me el pit i em mirà la cara, fins que arribà als ulls. Va somriure i continuà dibuixant. Vaig intentar concentrar-me en la música, però era molt lenta i dolorosament romàntica i, sense poder evitar-ho, em vaig sentir ridícula en imaginar que estava ballant amb Ryan, els dos descalços, amb el sol amagant-se més enllà de la mar, mentre sonava aquella peça musical. Vaig agafar el meu quadern de dibuix i em vaig ventar la cara, com si fóra un ventall, per a intentar refrescar-me una miqueta.

–Hi ha un club de ciències a l'escola? –em preguntà Ryan.

–Hi ha unes classes de repàs per a la gent que té dificultats i vol aprovar la matèria.

–I no hi ha res més? –Ryan va fer una carassa–. Un grup de gent que estime les ciències?

–No. Si no és que t'interessa l'astronomia. Crec que també és ciència. El meu amic Connor forma part del club.

–Connor? –va preguntar Ryan, que em mirava amb el llapis a la mà.

–L'has conegut a l'hora de dinar. És el xic dels cabells rossos que t'ha preguntat per l'accent.

–Això estaria molt bé –va acceptar Ryan–. Quan es reuneixen?

–Divendres. El senyor Chinn n'és el responsable. Però Connor t'ho podrà explicar millor.

Ryan em mirava amb molt d'interés.

–M'interessa molt això. Quin és el cognom de Connor? Necessite parlar amb ell.

–Penrose. És un dels meus millors amics. Jo te'l presentaré.

–Gràcies –es tornà a concentrar en el dibuix i començà a fer córrer el llapis sobre el paper. Jo vaig tornar a mirar la palmera.

Una bafarada d'avellana amarga em va anunciar la proximitat de la senyora Link.

–Molt bé, Ryan –va dir–. Has capturat perfectament l'expressió d'Eden.

Al cap de mitja hora de sofriment insuportable, la senyora Link ens va dir que canviàrem els papers i jo no sabia si sentir-me alleugerida o mortificada.

–Com vols que em pose? –em va preguntar Ryan, divertit.

–No m’importa.

Jo no sabia per on començar. Li vaig mirar els ulls: marrons. No eren de color marró com el fang, ni com el café, ni d’un marró brut. Els ulls eren del mateix color que les fulles a la tardor. Al voltant de la pupil·la eren de color castanya, però es tornaven de color coure en allunyar-se’n i, a prop del blanc, eren com l’or. Eren els ulls més bonics que havia vist mai i em miraven sense poder dissimular que allò li pareixia divertit.

–Crec que seria millor que et girares a mirar per la finestra –li vaig dir.

–Cap a aquell arbre?

–Estaria bé.

–Quina classe d’arbre és?

–Només és una palmera normal –li vaig dir jo, estranyada.

Vaig intentar capturar la llum dels ulls. Però no vaig poder. Només els vaig donar forma d’ull. Hauria pogut explicar amb paraules que eren uns ulls grossos, càlids, somrients, però no vaig ser capaç d’expressar aquells sentiments al paper.

Després vaig provar amb els cabells. Eren de color marró clar, amb un toc càlid. Si jo fóra una artista amb talent, hauria sigut capaç de trobar dotze matisos diferents de marró daurat en aquells cabells que, des del front, s’escampaven en totes les direccions. Vaig intentar interpretar amb els llapis aquella diversitat, però la

imatge que vaig dibuixar en el quadern només era una cabellera caòtica.

A continuació, vaig intentar dibuixar la forma oval de la cara, encara que sabia perfectament que no seria capaç ni d'acostar-me a la forma de les galtes ni a la seua mandíbula esmolada. La cara que apareixia en la pàgina pareixia dibuixada per un xiquet de vuit anys i jo vaig començar a acariciar la idea de trencar-la en mil miquetes. Amb un sospir d'impotència, em vaig concentrar en el cos. Ell estava de costat, mirant la palmera per la finestra de l'aula d'art. S'havia llevat el jersei i s'havia arromangat les mànegues de la camisa, de manera que se li veien els pèls daurats dels braços. Tenia els braços prims i els punys tancats, de manera que els músculs se li marcaven davall la tela. Més amunt, la forma del pit se li definia clarament davall la camisa. Era un pit ample i musculós.

–Fas molt d'exercici? –li vaig preguntar.

–No –em va respondre, una miqueta estranyat. M'havia descobert observant-li el pit.

–Tens una musculatura molt marcada.

Aquelles paraules em van eixir de la boca sense el permís del censor que porte dins, i no ho vaig poder evitar. Ell es limità a arquejar una cella.

–I això és bo?

Vaig tornar a posar-me roja com una tomaca.

–No té gens d'importància. Jo no sé dibuixar, el dibuix és l'assignatura que pitjor porte.

–Puc veure què has fet?

–De cap de les maneres.

Però el temps transcorria inexorable i va arribar el moment de mostrar els nostres retrats. La senyora Link volia que li explicàrem què havíem fet bé i que comentàrem si havíem assolit el nostre objectiu.

–Ací el tens –va dir Ryan, mentre em donava el seu dibuix.

Era un dibuix bo. La xica del retrat es mossegava lleugerament el llavi inferior, mentre mirava cap a un lloc inconcret. Duia els cabells llargs i una miqueta rebolicats i als ulls lluïa una mirada intensa. L'ombra de les galtes suggeria una certa vergonya. Era jo de veritat. O més ben dit, una versió molt més atractiva de mi mateixa.

–Què he fet bé? –va preguntar Ryan, amb un somriure de satisfacció.

–M'agrada el moviment dels cabells –vaig dir–. L'has expressat molt bé.

Ell em va donar les gràcies i, somrient, em preguntà:

–Creus que he assolit el meu objectiu?

–No ho sé. Em pareix una xica massa perfecta, no és una xica real.

–Només he dibuixat la xica que he vist.

Em vaig mossegar el llavi, perquè no sabia què respondre.

–Ja m'agradaria tindre aquest aspecte –vaig amollar finalment, per dir alguna cosa. Vaig somriure i vaig arronsar les espatles, per fer entendre que no em considerava tan perfecta.

–Ara deixa'm veure el teu.

Li vaig mostrar el meu dibuix.

–Em donaria per satisfeta si valorares l'esforç que he fet. Sé perfectament que no té cap altre mèrit.

Ryan va somriure en veure el dibuix.

–Completament humà, però hauré de fer alguna cosa amb els meus cabells...

–La setmana que ve –ens va dir la senyora Link en acabar la classe–, farem una eixida al camp per a visitar el Projecte Edén i dibuixar esbossos de les plantes. No haureu d'assistir a les classes del matí i tornarem a temps d'agafar l'autobús de les tres i mitja.

–Què és el Projecte Edén? –em va preguntar Ryan.

–Són aquelles cúpules tan grans, com uns hivernacles, que han construït en unes pedreres d'argila abandonades, a Saint Austell. Cada hivernacle està dedicat a un ecosistema diferent. És interessant.

–I es diu Edén?

–Sí –vaig assentir–, pel jardí de l'Edén.

–Ho comprenc.

Va sonar la campana i em vaig posar a recollir les meues coses. Ryan ho va recollir tot de pressa i se'n va anar. En arribar a la porta de l'aula, es va girar i va somriure:

–Gràcies, sòcia –em va dir.